

Arrest

nr. 246 695 van 22 december 2020
in de zaken RvV X / IV en RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 4 mei 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 maart 2020.

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 4 mei 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 maart 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 december 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 december 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

Tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 maart 2020 inzake de eerste verzoekende partij (hierna: verzoeker) en de tweede verzoekende partij (hierna: verzoekster) werd beroep aangetekend bij verzoekschriften van 4 mei 2020, gekend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onder de dossiernummers RvV X en RvV X. Aangezien verzoekster de partner is van verzoeker en in acht genomen dat verzoekster zich in het kader van haar verzoek om

internationale bescherming en onderhavig beroep in feite en in rechte beroept op dezelfde argumenten als verzoeker, worden voormelde zaken wegens verknochtheid gevoegd.

2. Over de gegevens van de zaak

2.1. Verzoekers, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen België binnengekomen op 7 mei 2019 en hebben er zich vluchteling verklaard op 20 mei 2019.

2.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werden de dossiers van verzoekers door de Dienst Vreemdelingenzaken op 12 juli 2019 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werden verzoekers op 29 januari 2020 gehoord.

2.3. Op 30 maart 2020 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden op 1 april 2020 aangetekend verzonden.

2.3.1. De bestreden beslissing ten aanzien van J. A. G. (verzoeker) luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de El Salvadoraanse nationaliteit en bent u geboren op (...) 1984 in San Miguel Tepesontes, in het departement La Paz. U was niet politiek actief in El Salvador en kende nooit problemen met uw autoriteiten. U bent ongehuwd maar woonde sinds oktober 2009 samen in San Salvador met S.(...) P.(...) S.(...) R.(...) (O.V. (...)), met wie u in 2010 een zoon kreeg genaamd D.(...) H.(...) G.(...) S.(...) (O.V. (...)). Sinds 2005 woonde u in Colonia (...) in San Jacinto, San Salvador, in een huis dat in 2012 door uw broer gekocht werd en waar u kon blijven wonen mits u de nutsvoorzieningen betaalde. U behaalde uw secundair diploma en werkte in verschillende bedrijven alvorens in 2017 het klantenonthaal te doen in een hotel gelegen in de kolonie (...), waar u in shiften werkte en met de motor naartoe ging. Uw broer J.(...) R.(...) M.(...) G.(...) werkt sinds 1998 bij het leger, eerst als korporaal en later als subsergeant, waar hij onder andere werkt met computersystemen en de politie assisteert bij het beschermen van de kolonies en het arresteren van bendeleden.

Op zondag 20 januari 2019 wandelde u met uw vrouw en zoon naar de winkel op twee blokken van uw huis, toen twee bendeleden van de MS-13 u aanspraken. Nadat ze uw vrouw en zoon wat aan de kant hadden gezet, vroegen ze u of uw broer bij de politie of het leger zat. U ontkende dit en ze zeiden dat ze hoopten dat u de waarheid sprak en dat ze u in de gaten zouden houden. Op vrijdag 8 maart werd u opnieuw aangesproken toen u naar de winkel ging met uw vrouw en zoon, op dezelfde plek als de eerste keer, door dezelfde twee bendeleden. Ze zeiden toen dat ze alles al wisten, dat uw broer militair was en dat u met hen moest meewerken door de tijdstippen van arrestaties door te geven, alsook uniformen en wapens te bezorgen. U antwoordde dat uw broer niet bij de politie of het leger werkte, maar in een fabriek, waarop de bendeleden antwoordden dat u de dodelijke gevolgen zou dragen als u niet meewerkte. Op 3 mei, toen u de beslissing al had genomen om het land te verlaten, wachtten twee bendeleden u op toen u in de ochtend met de motor naar het werk ging. Een van hen had u eerder ook al aangesproken op straat. De andere had u nog nooit gezien en hij droeg een wapen en ging de straat op toen u voorbij kwam. U stopte met de motor en zei dat als het een diefstal was, dat ze uw motor maar moesten nemen, waarop het bendelid zei dat ze daar voor u waren. U versnelde met de motor en raakte zo de rechterhand van het bendelid met het pistool en u kon ontsnappen. Die ochtend ging u klacht neerleggen op het politiekantoor zodat uw vrouw bewaking zou kunnen krijgen als ze het huis wilde verlaten, maar ze slaagde er in om zonder politieassistentie te vertrekken en ging naar het huis van uw moeder in San Miguel. Daar bleven jullie nog enkele dagen alvorens het land te verlaten. Op 6 mei 2019 reisde u via Spanje naar België, waar u op 20 mei 2019 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten neer: uw paspoort en identiteitskaart, de geboorteakte van uw zoon, een politieklacht en verschillende documenten van het leger, waaronder het diploma dat uw broer kreeg toen hij in 2014 subsergeant werd, een brief van het leger en de beroepskaart van uw broer bij het leger.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u El Salvador diende te verlaten en er niet naar terug zou kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of dat u er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

U verklaart El Salvador te hebben verlaten omdat u door bendeleden van de MS-13 werd aangesproken om met hen samen te werken omdat uw broer militair was en omwille van het feit u eenmaal door een gewapend bendelid werd opgewacht. Deze problematieken situeren zich geheel in de gemeenrechtelijke sfeer en hebben geen uitstaan met één van de criteria van de Vluchtelingenconventie. Bijgevolg kan u de status van vluchteling niet worden toegekend.

Evenmin kan u de status van subsidiaire bescherming worden toegekend op basis van artikel 48/4, § 2 b) van de gecoördineerde Vreemdelingenwet (reëel risico op ernstige schade wegens foltering of onmenselijke en vernederende behandeling) worden toegekend. Immers, uit uw verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS blijkt dat bepaalde elementen in uw verklaringen de geloofwaardigheid van uw relaas ernstig op de helling zetten.

Volgens uw verklaringen werd u voor de eerste maal door twee bendeleden aangesproken op 20 januari met de vraag of uw broer bij de politie of het leger werkte en werd u een tweede maal aangesproken door dezelfde bendeleden op 8 maart met de eis dat u met hen zou samenwerken door hen wapens, uniformen en informatie over de arrestatie van bendeleden te bezorgen (CGVS man, p. 13). Gevraagd waarom de bendeleden zouden vermoed hebben dat uw broer bij de politie of het leger zat, kan u geen echt antwoord geven en stelt u dat ze hem misschien hadden gezien en dat ze het door zijn korte haar of manier van stappen misschien vermoedden. Op de vraag hoe ze dan de link legden dat jullie broers waren, antwoordt u dat het misschien door het uiterlijk kwam en dat uw broer sinds 2012 ook maandelijks bij u thuis langskwam (CGVS man, p. 15). Het is echter vreemd dat de bendeleden pas 7 jaar nadat uw broer u maandelijks begon te bezoeken iets zouden opmerken en u pas in 2019 aanspraken omwille van de link met uw broer, die bovendien al meer dan 20 jaar in het leger werkt (CGVS man, p. 8). Hierop gewezen kan u geen bevredigende verklaring geven en stelt u slechts dat ze hem misschien voorheen al hadden gezien, maar dat ze tot vorig jaar nog nooit iets hadden gezegd. Deze onaannemelijkheid tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen aan.

Daarbij is het weinig aannemelijk dat ze u lastigvielen en om hulp vroegen bij het doorspelen van wapens, uniformen en informatie, terwijl uw broer gedurende zijn carrière zelf nooit problemen kende met de bendeleden – behalve dat hij een keer van de bus moest stappen – en ook nooit door dezelfde bendeleden aangesproken is geweest (CGVS man, p. 11 en 17). Gevraagd hoe u als zijn broer aan die informatie en materialen zou kunnen geraken, stelt u dat u het niet weet en dat de bendeleden niets concreet hadden gezegd over hoe u de opdracht moest uitvoeren. Op de vraag waarom ze uw broer niet rechtstreeks aanspraken, aangezien hij meer informatie en kennis ter zake had, antwoordt u slechts dat ze dachten dat er misschien een schietpartij kon ontstaan als ze een lid van het leger zouden aanspreken (CGVS man, p. 17). Uw antwoord blijkt zuiver speculatief en volstaat niet om uit te klaren waarom de bendeleden niet uw broer maar u zouden hebben benaderd.

Uit de beschikbare informatie blijkt bovendien wel degelijk dat huidige en voormalige leden van de politie en het leger door bendeleden worden bedreigd, aangevallen, gedwongen gerekruteerd en gedwongen tot samenwerking omwille van hun beroep en expertise (COI Focus Salvador – Situation Sécuritaire 15 juli 2019, zie administratief dossier). Daarbij dient tenslotte vastgesteld te worden dat uw broer intussen nog steeds in El Salvador woont en dat hij met diezelfde bendeleden geen problemen kende, noch in de periode dat u door hen werd lastiggevallen, noch na uw vertrek uit El Salvador (CGVS man, p. 20). Deze elementen zetten de geloofwaardigheid van uw verklaringen opnieuw op de helling.

Voorts moet worden opgemerkt dat u erg weinig weet over het werk van uw broer als militair, zijn uniform en zijn wapen, alsook dat u zeer vaag blijft wanneer er specifiek gevraagd wordt naar zijn taak om assistentie aan de politie te bieden bij de arrestatie van bendeleden (CGVS man, p. 9 en 11). Gevraagd naar hoe die arrestaties eraan toe gingen, antwoordt u immers niet echt op de vraag door te stellen dat politie en leger zulke zaken doen en dat ze het veld in gingen (CGVS man, p. 9). Ook kan u niet bij benadering zeggen sinds wanneer uw broer assistentie verleende bij het uitvoeren van de arrestaties (CGVS man, p. 10). De vaagheid van uw verklaringen omtrent de taken van uw broer bij het leger doen derhalve twijfel rijzen omtrent het feit dat hij in zijn hoedanigheid van militair actief optrad tegen bendeleden en bijgevolg ook dat u omwille hiervan door bendeleden gevraagd werd om informatie door te spelen over arrestaties.

Volgens uw verklaringen werd u tweemaal aangesproken op straat, op exact dezelfde plek een paar blokken van uw woning (CGVS man, p. 16). Dat de bendeleden u telkens op straat zouden tegemoet komen, terwijl u met uw vrouw en kind op stap was, is weinig aannemelijk. Aangezien de bendeleden wisten waar u woonde – ze wisten immers van de familieband tussen u en uw broer doordat uw broer jullie maandelijks thuis kwam bezoeken – zou verwacht kunnen worden dat als zij werkelijk uw samenwerking eisten, ze daarvoor meer (en vaker) inspanningen zouden doen en u rechtstreeks bij uw woning zouden komen opzoeken. Gevraagd waarom de bendeleden nooit naar u thuis zijn gekomen, antwoordt u naast de kwestie door te stellen dat ze godzijdank nooit zijn gekomen omdat ze jullie anders allemaal thuis vermoord zouden hebben (CGVS, p. 19). Met dit antwoord klaart u de aangehaalde onaannemelijkheid niet uit. Zo wordt eens te meer afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Verder dient erop gewezen te worden dat uw verklaringen enkele inconsistenties bevatten. Zo stelde u zelf op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat de bendeleden u vroegen naar informatie over wanneer gevangenen en bendeleden overgebracht en wapens getransporteerd werden (Vragenlijst DVZ en CGVS man, p. 4), terwijl u het tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS hebt over informatie betreffende de arrestatie van bendeleden en dat de bendeleden u vroegen om zelf wapens en uniformen over te brengen (CGVS man, p. 4 en 13). Bovendien zijn er ook verschillen tussen de verklaringen van u en uw vrouw. Zo verklaart u dat u slechts bij de tweede aanspreking op 8 maart antwoordde dat uw broer in een fabriek werkte (CGVS man, p. 13 en 15-16), terwijl uw vrouw stelt dat u zowel tijdens de eerste als de tweede aanspreking vermeldde dat uw broer in een fabriek werkte. Hiermee geconfronteerd stelt uw vrouw dat u haar vertelde dat u bij de twee gelegenheden over de fabriek sprak en dat u zich misschien vergist had (CGVS vrouw, p. 12), wat geen afdoende verklaring is voor deze tegenstrijdigheid. Deze tegenstrijdigheden in uw eigen opeenvolgende verklaringen en tussen de verklaringen van u en uw vrouw onderling, tasten de geloofwaardigheid van uw verklaringen met betrekking tot de eerste twee incidenten op 20 januari en 8 maart nog verder aan.

Voorts haalt u een derde incident aan, waarbij een gewapend bendelid u op 3 mei op straat opwachtte. Volgens uw verklaringen was dit laatste incident een gevolg van de voorgaande gebeurtenissen; het bendelid vertelde u immers dat ze u wilden meenemen omdat u niet verkregen had wat ze wilden (CGVS, p. 19). Gelet op het feit dat er geen geloof gehecht wordt aan uw verklaringen omtrent de eerste twee incidenten, kan er eveneens geen geloof gehecht worden aan dit laatste incident.

Daarbij is het weinig aannemelijk dat u na dit laatste incident een klacht indiende op het politiekantoor om politiebescherming te krijgen voor uw vrouw en kind die volgens uw verklaringen de woning niet konden verlaten om naar uw moeder te vertrekken zonder politiebegeleiding, terwijl uw vrouw onmiddellijk nadat u haar telefonisch verwittigde over het incident vertrok zonder te wachten op enige politiebescherming. U verklaart immers dat uw vrouw vertrok nog voor 7 uur 's ochtends, terwijl u nog aan het wachten was bij de politie om daar ontvangen te worden (CGVS man, p. 19). Ze belde u voor 7 uur op om te zeggen dat ze al buiten de kolonie was en dat er geen gevaar meer was, maar toch bleef u wachten op het politiekantoor om klacht neer te leggen en om bescherming te vragen voor uw vrouw, die al niet meer nodig bleek (CGVS man, p. 20). Het feit dat u aanvankelijk angst had om een klacht neer te leggen uit schrik voor represailles van de bende (CGVS man, p. 20) maar dat uiteindelijk toch deed om politiebescherming te bekomen op het moment dat deze bescherming al niet meer nodig was, doet vragen rijzen bij de geloofwaardigheid van uw beweringen over dit incident en over de ware motieven voor het indienen van de klacht.

Het dient tenslotte opgemerkt dat er tussen de verschillende incidenten telkens lange tijdspannes zaten waarin niets gebeurde – de incidenten gebeurden op 20 januari, 8 maart en 3 mei – en dat u en uw gezinsleden na het eerste en het tweede incident gewoon doorgingen met jullie leven. Zo gingen u en

uw vrouw nog werken en bleef uw zoon naar school gaan (CGVS man, p. 16 en 18). Na de eerste aanspreking dacht u immers dat er verder niets zou gebeuren en kon u zich niet voorstellen dat er iets erg kon gebeuren, al verbaast het in dat verband dan wel dat uw broer uit voorzorg na dat eerste incident op 20 januari toch geen bezoek meer bracht aan uw woning (CGVS man, p. 15-16). Na het tweede incident besloot u wel om het land te verlaten en u kocht op 13 maart vliegtickets om naar België te komen op 6 mei. Gevraagd waarom u die dag tickets kocht om pas 2 maanden later te vertrekken kan u geen overtuigende uitleg geven en stelt u slechts dat u niks wist van vluchten en tickets, dat het reisagentschap dat ticket aanbood en dat u probeerde ook de reis voor andere familieleden te regelen (CGVS man, p. 20). Dit gedrag strookt niet met de vrees die u verklaart gevoeld te hebben in El Salvador. Het kan immers verwacht worden dat iemand die werkelijk vreest voor zijn leven zo snel mogelijk probeert het land te verlaten, in plaats van twee maanden later te vertrekken en intussen nog te gaan werken. Hierbij kan tenslotte worden bemerkt dat u na het laatste incident op 3 mei, waarbij u op de motor kon ontsnappen aan een gewapend bendelid, onderdook op het adres waar uw broer samen met zijn kinderen en uw moeder woonde (CGVS man, p. 5-6 en 19). Het is weinig aannemelijk dat u zou onderduiken in de woning waar uw broer woonde, aangezien zijn link met u de bron was van uw problemen met de bendeleden.

Omwillen van al bovenstaande redenen kan er geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen over uw problemen met de bende MS-13. Ze vormen bijgevolg geen basis voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming. Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009 en HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ireland*, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *Saadi t. Italië*, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, *NA t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: *Retour au pays des ressortissants* van 9 januari 2020 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: *Situation Sécuritaire* van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf

f blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De overige door u neergelegde documenten wijzen niets aan bovenstaande appreciatie. Uw nationaliteit en identiteit, en die van uw partner en zoon, en het feit dat uw broer bij het leger werkte worden hier immers niet in vraag gesteld. De politieklacht is louter gebaseerd op uw persoonlijke verklaringen en wijzigt derhalve evenmin iets aan de bovenstaande bevindingen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2.3.2. De bestreden beslissing ten aanzien van S. P. S. R. (verzoekster) luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de El Salvadoraanse nationaliteit en bent u geboren op (...) 1988 in San Salvador. U was niet politiek actief in El Salvador en kende nooit problemen met uw autoriteiten. U bent ongehuwd maar woonde sinds oktober 2009 samen in San Salvador met J.(...) A.(...) G.(...) (O.V. (...)), met wie u in 2010 een zoon kreeg genaamd D.(...) H.(...) G.(...) S.(...) (O.V. (...)). U woonde sinds 2009 samen met uw man in Colonia (...) in San Jacinto, San Salvador, in een huis dat in 2012 door uw schoonbroer gekocht werd en waar jullie konden blijven wonen mits jullie de nutsvoorzieningen betaalden. U behaalde uw secundair diploma en werkte eerst als verkoopster in de winkel T.(...) en later als verantwoordelijke voor de technische dienst van een bedrijf. Uw schoonbroer J.(...) R.(...) M.(...) G.(...) werkt sinds 1998 bij het leger, eerst als korporaal en later als subsergeant, waar hij onder andere werkt met computersystemen en de politie assisteert bij het beschermen van de kolonies en huiszoekingen.

Op 20 januari 2019 wandelde u met uw man en zoon naar de winkel op zo'n twee blokken van uw huis, toen twee bendeleden uw man aanspraken. Ze namen hem apart en vroegen of zijn broer bij de politie of het leger zat. Hij ontkende dit en zei dat zijn broer in een fabriek werkte, waarop de bendeleden zeiden dat ze hem in het oog zouden houden. Op 8 maart werd uw man opnieuw aangesproken door dezelfde twee bendeleden toen jullie samen met jullie zoon naar de winkel gingen. Uw man vertelde u later toen jullie thuis kwamen dat de bendeleden hadden gezegd dat ze alles al wisten, dat zijn broer militair was en dat uw man met hen moest meewerken door de data van huiszoekingen door te geven, alsook uniformen en wapens te bezorgen. Op 3 mei, toen uw man 's ochtends naar zijn werk ging om enkele uniformen terug te geven aangezien jullie al hadden besloten om het land te verlaten, benaderden twee bendeleden hem. Een van hen herkende uw man. De andere, die uw man nog nooit gezien had, ging voor hem staan en gaf een signaal met zijn wapen. Uw man stopte met de motor en zei dat als het een diefstal was, dat ze zijn motor maar moesten nemen, waarop het bendelid zei dat het geen diefstal was maar dat ze hem zouden meenemen. Daarop versnelde uw man met de motor en hij slaagde erin te ontsnappen. Hij ging meteen klacht neerleggen op het politiekantoor en hij belde u op om te zeggen dat u onmiddellijk het huis moest verlaten. U vertrok die ochtend met de bus naar het huis van uw schoonmoeder in San Miguel, Tepesonte. Daar bleven jullie nog enkele dagen alvorens het land te verlaten. Op 6 mei 2019 reisde u via Spanje naar België, waar u op 20 mei 2019 een verzoek tot internationale bescherming indiende.

Ter staving van uw verzoek tot internationale bescherming legt u uw paspoort en identiteitskaart, alsook het paspoort van uw zoon neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uw verzoek om internationale bescherming steunt volledig op de motieven die door uw partner J.(...) A.(...) G.(...) ter zake werden uiteengezet. In het kader van zijn verzoek tot internationale bescherming werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Eenzelfde beslissing voor u dringt zich dus op. De beslissing van uw man luidt als volgt:

"(...)"

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekschrift

3.1.1. Middelen

In een enig middel beroepen verzoekers zich op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekers gaan vooreerst in op de diverse weigeringsmotieven van de bestreden beslissingen en besluiten dat zij wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin koesteren.

Verzoekers betogen verder dat, zo de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van mening zou zijn dat zij niet in aanmerking komen voor de vluchtelingenstatus, zij minstens in aanmerking komen voor de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers geven aan niet te begrijpen hoe de commissaris-generaal op basis van zijn motivering over de actuele veiligheidssituatie in El Salvador kan stellen dat zij *“terug kan keren naar El Salvador zonder gevaar voor haar leven”*. Het rapport waarop de commissaris-generaal zich baseert is volgens verzoekers bovendien achterhaald. Zij stellen dat de (humanitaire) situatie in El Salvador *anno* 2020 volledig ontspoord is, dat El Salvador gerund wordt door bendes en dat het land beschouwd wordt als een van de gevaarlijkste landen ter wereld, ter illustratie waarvan zij citeren uit het artikel *“El Salvador: a country ruled by gangs – a photo essay”* van The Guardian van 22 november 2019 en het artikel *“A Nation Held Hostage”* van Foreign Policy van 30 november 2019.

Tot slot laten verzoekers het volgende gelden:

“Met de huidige corona crisis, dreigt de situatie helemaal te ontsporen. Verwerende partij kan bezwaarlijk volharden dat verzoekende partij terug kan keren naar El Salvador en er een menswaardig leven lijden. Immers, niet alleen zullen verzoekende partijen geconfronteerd worden door bendes die hen afpersen, zij zullen ook geen werk hebben door deze crisis en niet de noodzakelijke medische zorg kunnen krijgen indien zij besmet geraken met deze ziekte.”

Verzoekers besluiten dat de commissaris-generaal bijzonder onzorgvuldig te werk is gegaan en hen ten onrechte de vluchtelingenstatus, minstens de subsidiaire beschermingsstatus, geweigerd heeft. Zij vragen in hoofdorde te worden erkend als vluchteling, in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus te worden toegekend, en in uiterst ondergeschikte orde de bestreden beslissingen vernietigd te zien teneinde de commissaris-generaal toe te laten de nodige bijkomende onderzoeksmaatregelen te nemen en nieuwe beslissingen te nemen.

3.2. Stukken

3.2.1. Verzoekers voegen geen stukken bij het verzoekschrift.

3.2.2. Op 8 december 2020 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota bij waarin zij refereert aan de COI Focus *“El Salvador: Situation Sécuritaire”* van 12 oktober 2020 en de *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador”* van UNHCR van maart 2016 en er de weblinken van weergeeft.

3.2.3. Op 14 december 2020 laten verzoekers aan de Raad aanvullende nota's met volgend nieuw stuk worden: een bericht dat de politie heeft ontvangen waarin vertrouwelijke informatie wordt meegedeeld omtrent de bende MS-13 (met vertaling) (rechtsplegingsdossier verzoekster, stuk 9 en rechtsplegingsdossier verzoeker, stuk 9).

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel

aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

3.3.2. Motieven van de bestreden beslissingen

3.3.2.1. In de bestreden beslissingen worden verzoekers de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat (i) de door hen aangehaalde problemen met de benedeleden van de MS-13 zich geheel in de gemeenrechtelijke sfeer bevinden en geen uitstaans hebben met één van de criteria van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag); (ii) er evenmin ernstige en bewezen gronden bestaan die erop wijzen dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen zoals gedefinieerd in artikel 48/4, § 2, of b) van de Vreemdelingenwet nu de door hen aangehaalde feiten niet aannemelijk kunnen worden bevonden vermits (1) verzoeker geen aannemelijke verklaringen aflegt met betrekking tot de vraag waarom de benedeleden zouden hebben vermoed dat zijn broer bij de politie of het leger zat, dan wel waarom zij verzoeker pas begonnen te bezoeken omwille van de link met zijn broer die reeds 7 jaar maandelijks naar zijn huis zou komen en reeds 20 jaar in het leger zou hebben gewerkt op dat ogenblik, (2) het niet geloofwaardig is dat de benedeleden verzoeker lastigvielen en om hulp vroegen bij het doorspelen van wapens, uniformen en informatie terwijl zijn broer gedurende zijn carrière zelf nooit problemen kende met de benedeleden (behoudens die keer dat hij van de bus moest stappen) en ook nooit door dezelfde benedeleden aangesproken is, (3) uit de beschikbare informatie blijkt dat huidige en voormalige leden van de politie en het leger door benedeleden worden bedreigd, aangevallen, gedwongen gerekruteerd en gedwongen tot samenwerking omwille van hun beroep en expertise en de vaststelling dat verzoekers broer thans nog steeds in El Salvador woont en hij geen problemen kende met dezelfde benedeleden de geloofwaardigheid van hun vluchtrelaas ondermijnt, (4) verzoekers verklaringen aangaande het werk van zijn broer als militair als assistentie biedend aan de politie bij de arrestatie van benedeleden, zijn uniform en zijn wapen beperkt en vaag zijn, hetgeen afbreuk doet aan de geloofwaardigheid dat hij in zijn hoedanigheid van militair actief optrad tegen benedeleden en bijgevolg ook dat verzoeker omwille hiervan door benedeleden gevraagd werd om informatie door te spelen over arrestaties, (5) het niet geloofwaardig is dat benedeleden verzoeker telkens op straat zouden tegemoet komen, terwijl zij wisten waar hij woonde, (6) verzoekers verklaringen over welke informatie de benedeleden precies zouden hebben willen krijgen inconsistent zijn, (7) de verklaringen van verzoekers onderling inconsistent zijn aangaande het ogenblik waarop verzoeker aan de benedeleden zou hebben verteld dat zijn broer in een fabriek werkt, (8) het derde incident op 3 mei een gevolg is van de voorgaande incidenten en aangezien geen geloof kan worden gehecht aan de eerste twee incidenten, bijgevolg evenmin geloof kan worden gehecht aan dit laatste incident, (9) het niet geloofwaardig is dat verzoeker aanvankelijk angst had om een klacht neer te leggen bij de politie uit schrik voor represailles van de bende, maar dat uiteindelijk toch deed om politiebescherming te bekomen op het moment dat deze bescherming al niet meer nodig was, (10) de vaststelling dat er tussen de verschillende incidenten lange tijdspannes zaten waarin niets gebeurde en de gezinsleden doorgingen met hun gewone leven, zij op 13 maart vliegtuigtickets kochten om op 6 mei naar België te komen en het gegeven dat zij onderdoken op het adres waar verzoekers broer samen met zijn kinderen en hun moeder woonde, terwijl hij net de bron van de problemen zou zijn, de geloofwaardigheid van hun relaas ondermijnen en (11) er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat zij louter en alleen op basis van hun verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in vluchtelingenrechtelijke zin vervolgd zullen worden of een reëel risico lopen blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling en zij overigens in dit verband zelf geen vrees hebben aangehaald; (iii) het gemeenrechtelijk crimineel geweld waaronder afpersing kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet, het (crimineel) geweld in El Salvador is in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard, hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, verzoekers brengen geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken en (iv) de documenten die verzoekers tijdens de

administratieve procedure voorleggen niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van hun verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht.

3.3.2.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissingen op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

3.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet

3.3.3.1. Verzoekers voeren aan bij een terugkeer naar El Salvador de bende MS-13 te vrezen nadat verzoeker meermaals door hen werd aangesproken om met hen samen te werken omdat zijn broer militair was en omwille van het feit dat hij eenmaal door een gewapend bendelid zou zijn opgewacht.

3.3.3.2. Na lezing van de administratieve dossiers besluit de Raad dat verzoekers geen geloofwaardige elementen aanbrengen waaruit kan blijken dat zij hun land van herkomst zijn ontvlucht of dat zij er niet zouden kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Gelet op de ongeloofwaardige, inconsistente en vage verklaringen van verzoekers en hun bevreemdende houding na de door hen voorgehouden incidenten, kan immers geen geloof worden gehecht aan de door verzoekers voorgehouden feiten.

3.3.3.3. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overweegt vooreerst op goede gronden dat verzoekers verklaringen over de reden waarom de bendeleden hem precies zouden hebben aangesproken om hen te helpen informatie door te spelen met betrekking tot het werk van zijn broer en dit nadat diens broer reeds 20 jaar bij het leger werkte en ruim 7 jaar regelmatig op bezoek kwam bij verzoeker allerminst geloofwaardig zijn. Dienaangaande staat in de bestreden beslissingen te lezen als volgt:

“Volgens uw verklaringen werd u voor de eerste maal door twee bendeleden aangesproken op 20 januari met de vraag of uw broer bij de politie of het leger werkte en werd u een tweede maal aangesproken door dezelfde bendeleden op 8 maart met de eis dat u met hen zou samenwerken door hen wapens, uniformen en informatie over de arrestatie van bendeleden te bezorgen (CGVS man, p. 13). Gevraagd waarom de bendeleden zouden vermoed hebben dat uw broer bij de politie of het leger zat, kan u geen echt antwoord geven en stelt u dat ze hem misschien hadden gezien en dat ze het door zijn korte haar of manier van stappen misschien vermoedden. Op de vraag hoe ze dan de link legden dat jullie broers waren, antwoordt u dat het misschien door het uiterlijk kwam en dat uw broer sinds 2012 ook maandelijks bij u thuis langskwam (CGVS man, p. 15). Het is echter vreemd dat de bendeleden pas 7 jaar nadat uw broer u maandelijks begon te bezoeken iets zouden opmerken en u pas in 2019 aanspraken omwille van de link met uw broer, die bovendien al meer dan 20 jaar in het leger werkt (CGVS man, p. 8). Hierop gewezen kan u geen bevredigende verklaring geven en stelt u slechts dat ze hem misschien voorheen al hadden gezien, maar dat ze tot vorig jaar nog nooit iets hadden gezegd. Deze onaannemelijkheid tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen aan.

Daarbij is het weinig aannemelijk dat ze u lastigvielen en om hulp vroegen bij het doorspelen van wapens, uniformen en informatie, terwijl uw broer gedurende zijn carrière zelf nooit problemen kende met de bendeleden – behalve dat hij een keer van de bus moest stappen – en ook nooit door dezelfde bendeleden aangesproken is geweest (CGVS man, p. 11 en 17). Gevraagd hoe u als zijn broer aan die informatie en materialen zou kunnen geraken, stelt u dat u het niet weet en dat de bendeleden niets concreet hadden gezegd over hoe u de opdracht moest uitvoeren. Op de vraag waarom ze uw broer niet rechtstreeks aanspraken, aangezien hij meer informatie en kennis ter zake had, antwoordt u slechts dat ze dachten dat er misschien een schietpartij kon ontstaan als ze een lid van het leger zouden aanspreken (CGVS man, p. 17). Uw antwoord blijkt zuiver speculatief en volstaat niet om uit te klaren waarom de bendeleden niet uw broer maar u zouden hebben benaderd.

Uit de beschikbare informatie blijkt bovendien wel degelijk dat huidige en voormalige leden van de politie en het leger door bendeleden worden bedreigd, aangevallen, gedwongen gerekruteerd en gedwongen tot samenwerking omwille van hun beroep en expertise (COI Focus Salvador – Situation Sécuritaire 15 juli 2019, zie administratief dossier). Daarbij dient tenslotte vastgesteld te worden dat uw broer intussen nog steeds in El Salvador woont en dat hij met diezelfde bendeleden geen problemen kende, noch in de periode dat u door hen werd lastiggevalen, noch na uw vertrek uit El Salvador (CGVS man, p. 20). Deze elementen zetten de geloofwaardigheid van uw verklaringen opnieuw op de helling.”

Verzoekers hekelen in het verzoekschrift dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen enkel en alleen voortgaat op zijn “*buike gevoel*” bij deze overwegingen. Zij merken daarbij op dat er geen enkele tegenstrijdigheid of inconsistentie wordt aangehaald, doch enkel dat hun verklaringen geen “*bevredigende verklaringen*” inhouden. Verzoekers vervolgen dat het duidelijk is dat verwerende partij niet in staat is om zich in te leven in hun levensomstandigheden en de situatie in El Salvador en menen dat het voor hen onmogelijk is om “*in het hoofd van de benedeleden*” te kijken en een sluitend antwoord te geven op de vraag waarom zij verzoeker en niet zijn broer aanspraken. Er dient in dit verband te worden vastgesteld dat de commissaris-generaal zich *in casu* bij de beoordeling van de nood aan internationale bescherming van verzoekers heeft gebaseerd op hun eigen verklaringen. Het loutere feit dat de verklaringen van verzoekers onaannemelijk, niet-doorleefd en/of ongeloofwaardig worden bevonden, betekent niet dat de commissaris-generaal één of ander verwachtingspatroon zou vooropstellen waaraan verzoekers zouden moeten voldoen teneinde hun vluchtrelaas aannemelijk te maken. Indien het vluchtrelaas van verzoekers afwijkt van hetgeen redelijkerwijze in een bepaalde situatie kan worden verwacht, dienen verzoekers echter wel *in concreto* uiteen te zetten waarom in hun persoonlijk geval hun situatie anders is dan hetgeen normaliter kan worden verwacht. De ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas kan immers ook blijken uit onaannemelijke, vage of niet-doorleefde verklaringen. Verzoekers brengen bovendien geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevooroordeeld zou zijn geweest of dat hun verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van de dossiers en de bestreden beslissingen kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onpartijdig en hebben dezen geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van een verzoeker om internationale bescherming. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit. Voor het overige brengen verzoekers geen enkel valabel argument aan om voormelde pertinente vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen, zodat zij onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

3.3.3.4. Met betrekking tot verzoekers gebrekkige kennis over het werk van zijn broer als militair, diens precieze taken, diens uniform en wapen voeren verzoekers in het verzoekschrift aan dat verzoeker alles heeft verteld wat hij wist, dat zijn broer de details van zijn job uiteraard nooit met verzoeker besprak en het dan ook niet redelijk is om een dergelijke doorgedreven kennis van verzoeker te eisen. De Raad merkt evenwel op dat verzoekers in België internationale bescherming vragen omwille van problemen met de bende MS-13 naar aanleiding van de werkzaamheden van verzoekers broer, zodat redelijkerwijze van hen kan worden verwacht dat zij zich terdege over deze werkzaamheden trachten te informeren, *quod non* zoals blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing. Derhalve considereert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen pertinent dat de vaagheid van verzoekers verklaringen omtrent de taken van zijn broer bij het leger afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen aangaande diens hoedanigheid van militair die actief zou hebben opgetreden tegen benedeleden en bijgevolg ook dat verzoeker omwille van dit gegeven werd aangesproken door benedeleden om hen informatie door te spelen omtrent arrestaties.

3.3.3.5. Verder wordt in de bestreden beslissingen pertinent opgemerkt als volgt:

“Volgens uw verklaringen werd u tweemaal aangesproken op straat, op exact dezelfde plek een paar blokken van uw woning (CGVS man, p. 16). Dat de benedeleden u telkens op straat zouden tegemoet komen, terwijl u met uw vrouw en kind op stap was, is weinig aannemelijk. Aangezien de benedeleden wisten waar u woonde – ze wisten immers van de familieband tussen u en uw broer doordat uw broer jullie maandelijks thuis kwam bezoeken – zou verwacht kunnen worden dat als zij werkelijk uw samenwerking eisten, ze daarvoor meer (en vaker) inspanningen zouden doen en u rechtstreeks bij uw woning zouden komen opzoeken. Gevraagd waarom de benedeleden nooit naar u thuis zijn gekomen, antwoordt u naast de kwestie door te stellen dat ze godzijdank nooit zijn gekomen omdat ze jullie anders allemaal thuis vermoord zouden hebben (CGVS, p. 19). Met dit antwoord klaart u de aangehaalde onaannemelijkheid niet uit. Zo wordt eens te meer afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.”

Verzoekers hekelen dat de verwerende partij zich te dezen opnieuw bedient van veronderstellingen en zich in de plaats stelt van de bendes. De Raad herhaalt dat de ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas ook kan blijken uit onaannemelijke, vage of niet-doorleefde verklaringen. Bovendien kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden bijgetreden dat het niet geloofwaardig is dat de benedeleden, zo zij daadwerkelijk verzoeker in hun vizier hebben gehad en hem bedreigd zouden hebben met de dood als hij niet meewerkte (administratief dossier, stuk 5, notities van

het persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 4, 13-14), zich zouden beperken tot ontmoetingen op de straat terwijl zij op de hoogte waren van waar hij woonde en dit terwijl verzoeker wel degelijk weigerde mee te werken. Er kan van een gewelddadige, doch georganiseerde groepering als de bende MS-13 immers wel degelijk redelijkerwijze worden verwacht dat zij hun dreigementen ernstig nemen en te gepasten tijde ten uitvoer trachten te leggen. De argumentatie in het verzoekschrift vermag dan ook geen afbreuk te doen aan voormelde motivering van de bestreden beslissing.

3.3.3.6. Aangezien geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekers voorgehouden feiten op 20 januari 2019 en 8 maart 2019, kan er evenmin geloof worden gehecht aan het incident waarbij een gewapend bendelid verzoeker op 3 mei 2019 op straat zou hebben opgewacht nu dit een gevolg is van de voorgaande gebeurtenissen (administratief dossier, stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 19).

Daarenboven is het allerminst geloofwaardig dat verzoeker, die nochtans verklaart dat hij schrik had om een klacht neer te leggen bij de politie uit angst voor represailles van de bende (administratief dossier, stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 20), desalniettemin doorzette en een klacht ging indienen teneinde politiebescherming te bekomen voor zijn vrouw en zoon op een ogenblik dat deze bescherming niet langer nodig was omdat zijn vrouw reeds buiten de kolonie was met hun zoon (administratief dossier, stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 19). In zoverre verzoekers in dit verband beargumenteren dat verzoeker besloot alsnog een klacht in te dienen om de politie mee te delen hoe het eraan toeging in hun wijk en hij niets meer te verliezen had, dient te worden opgemerkt dat verzoeker nochtans op geen enkel eerder tijdstip (dus niet na de eerste twee bedreigingen) had overwogen om een klacht in te dienen (administratief dossier, *ibid.*). Dat verzoeker niets meer kon verliezen, kan in het licht van de door hem geschetste context, waarbij hij represailles vreesde van de bendeleden, evenmin overtuigen.

3.3.3.7. Waar verzoekers nog verwijzen naar de huidige coronacrisis en betogen dat zij bij terugkeer naar El Salvador niet alleen zullen worden geconfronteerd met bendes die hen afpersen, maar ook geen werk zullen hebben door deze crisis en niet de noodzakelijke medische zorg zullen kunnen krijgen indien zij besmet raken met deze ziekte, beperken zij zich tot loutere beweringen en hypothesen die zij niet staven aan de hand van concrete en objectieve gegevens en informatie. De Raad benadrukt dat het aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om elementen aan te reiken die zijn voorgehouden vrees *in concreto* aannemelijk kunnen maken. Verzoekers blijven daartoe *in casu* in gebreke.

3.3.3.8. Tot slot wordt in de bestreden beslissingen op goede gronden opgemerkt als volgt:

“Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 9 januari 2020 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar

El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Verzoekers voeren geen enkel verweer tegen deze motieven, zodat zij onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

3.3.3.9. Voor het overige blijven verzoekers in wezen steken in het louter herhalen van een aantal eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het volharden in de door hen uiteengezette vluchtmotieven, het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal en het minimaliseren van de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoekers dan ook niet vermogen de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissingen te ontkrachten.

3.3.3.10. De Raad stelt vast dat verzoekers in voorliggende verzoekschriften de motieven ongemoeid laten waar in de bestreden beslissingen nog terecht wordt uiteengezet dat (i) de verklaringen van verzoekers onderling inconsistent zijn aangaande het ogenblik waarop verzoeker aan de bendeleden zou hebben verteld dat zijn broer in een fabriek werkt en (ii) de vaststelling dat er tussen de verschillende incidenten lange tijdspannes zaten waarin niets gebeurde en de gezinsleden doorgingen met hun gewone leven, zij op 13 maart vliegtuigtickets kochten om op 6 mei naar België te komen en het gegeven dat zij onderdoken op het adres waar verzoekers broer samen met zijn kinderen en hun moeder woonde, terwijl hij net de bron van de problemen zou zijn, de geloofwaardigheid van hun relaas ondermijnen. De motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissingen, die bijdragen aan het besluit dat het door verzoekers' uiteengezette vluchtrelaas ongeloofwaardig is, blijven aldus overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

3.3.3.11. De documenten die door verzoekers werden bijgebracht vermogen niet de ongeloofwaardig geachte verklaringen omtrent de feiten die aan de grondslag liggen van hun verzoek om internationale bescherming te herstellen.

Het bericht dat de politie zou hebben ontvangen met informatie over de bende MS-13 op 25 april 2020 (rechtsplegingsdossiers, stukken 9) heeft niet concreet betrekking op verzoekers broer, dan wel verzoekers zelf, doch handelt over het feit dat de bende MS-13 over het hele land aanvallen heeft gepland op leden van de krijgsmacht en agenten van de Nationale Politie, waarbij ook dichte familieleden geraakt kunnen worden. Verder wordt in de brief opgeroepen om personeelsleden te adviseren om hun veiligheidsmaatregelen te verscherpen. Deze informatie volstaat echter geenszins om aan te tonen dat verzoekers bij een terugkeer naar hun land van herkomst daadwerkelijk dreigen te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoekers dienen de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijven hier, gelet op het voorgaande, in gebreke. Er dient bovendien te worden vastgesteld dat het document gericht is aan "*verdeling Cuscatlán*" in El Salvador, terwijl nergens uit de

door verzoekers bijgebrachte documenten kan blijken dat verzoekers broer daar werkzaam was. De Raad merkt verder op dat het document reeds van 25 april 2020 dateert en verzoekers geen enkele verklaring bijbrengen waarom zij dit document laattijdig voorleggen en dit terwijl van verzoekers mag worden verwacht dat zij er alles aan zouden doen om zo spoedig mogelijk informatie over hun recente situatie te bekomen en actuele informatie van primordiaal belang is om de door hen geschetste vrees in te schatten.

Verzoekers voeren voorts geen verweer tegen de motieven van de bestreden beslissingen met betrekking tot de overige documenten die zij in de loop van de procedure hebben voorgelegd zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die uitvoerig worden toegelicht in de bestreden beslissingen, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hen voorgehouden vrees voor vervolging.

3.3.3.12. Het in de bestreden beslissingen opgeworpen motief omtrent de inconsistentie in verzoekers verklaringen aangaande wat er precies van hem gevraagd werd door de bendeleden is bijkomstig en niet determinerend. Kritiek op dit overtollig motief kan dan ook niet leiden tot hervorming van de bestreden beslissingen.

3.3.3.13. Voorgaande vaststellingen volstaan tevens voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

3.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door partijen ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* (UNHCR Guidelines, p. 44-45). Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel, zoals hoger vermeld vermeld (zie COI Focus *“El Salvador: Situation sécuritaire”* van 12 oktober 2020, p. 14-24; COI Focus Situation Sécuritaire 15 juli 2019, p. 11-19; UNHCR Guidelines, p. 28 e.v.). Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechterlijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus *“El Salvador: Situation sécuritaire”* van 12 oktober 2020, p. 12-14; COI Focus Situation Sécuritaire 15 juli 2019, p. 10).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geïdoleerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendegeweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoekers is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. In deze optiek moeten de verzoeken om internationale bescherming van jonge vrouwen, minderjarigen, jongeren en kwetsbare personen met verhoogde aandacht worden onderzocht. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Verzoekers menen niet te begrijpen *“hoe verwerende partij na hetgeen zij in haar motivering uiteenzet, kan stellen dat verzoekende partij terug kan keren naar El Salvador zonder gevaar voor haar leven”*, doch weerleggen de pertinente vaststellingen van de commissaris-generaal niet. Verzoekers kunnen verder niet worden gevolgd waar zij stellen dat de informatie waarop de commissaris-generaal zich baseert achterhaald is. Met hun algemeen betoog dat de (humanitaire) situatie in El Salvador *anno* 2020 volledig ontspoord is, dat El Salvador gerund wordt door bendes en beschouwd wordt als een van de gevaarlijkste landen ter wereld tonen verzoekers immers geenszins aan dat het niet langer opgaat te stellen dat het (criminele) geweld in El Salvador in wezen doelgericht en niet willekeurig van aard is en bovendien niet plaatsvindt in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De door verzoekers geciteerde persartikels laten niet toe anderszins te besluiten.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Bijgevolg maken verzoekers niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.3.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de administratieve dossiers blijkt dat verzoekers op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werden gehoord. Tijdens deze persoonlijke onderhouds kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van de administratieve dossiers, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd.

3.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekers niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.7. Waar verzoekers in ondergeschikte orde vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de dossiers terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoekers tonen niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming

zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig december tweeduizend twintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET